

Ze hadden hun schaapjes geteld

Benny Lindelauf

ILLUSTRATIES VAN Marieke Nelissen

Querido

Ze hadden hun schaapjes geteld

Benny Lindelauf

ILLUSTRATIES VAN Marieke Nelissen

AMSTERDAM • ANTWERPEN
EM. QUERIDO'S UITGEVERIJ 2022

‘Wolf,’ zei Gili, toen de wolf weer terug was, ‘jij bent machtig, maar mijn macht is groter dan die van jou.’
‘Vertel, maar doe het snel,’ gromde de wolf. ‘Mijn oren willen misschien wel luisteren, maar mijn maag niet.’
‘Ik heb zo veel macht dat dit schaap mij overal volgt,’ zei Gili.

‘Je denkt zeker dat ik dom ben,’ zei de wolf. ‘Iedereen weet dat een schaap zijn herder maar hoeft te zien om hem te volgen.’

‘Ik zal het schaap blinddoeken,’ zei Gili.

‘Dan kan het nog steeds je voetstappen horen,’ antwoordde de wolf.

‘Ik zal zijn oren dichtstoppen met wol,’ zei Gili.

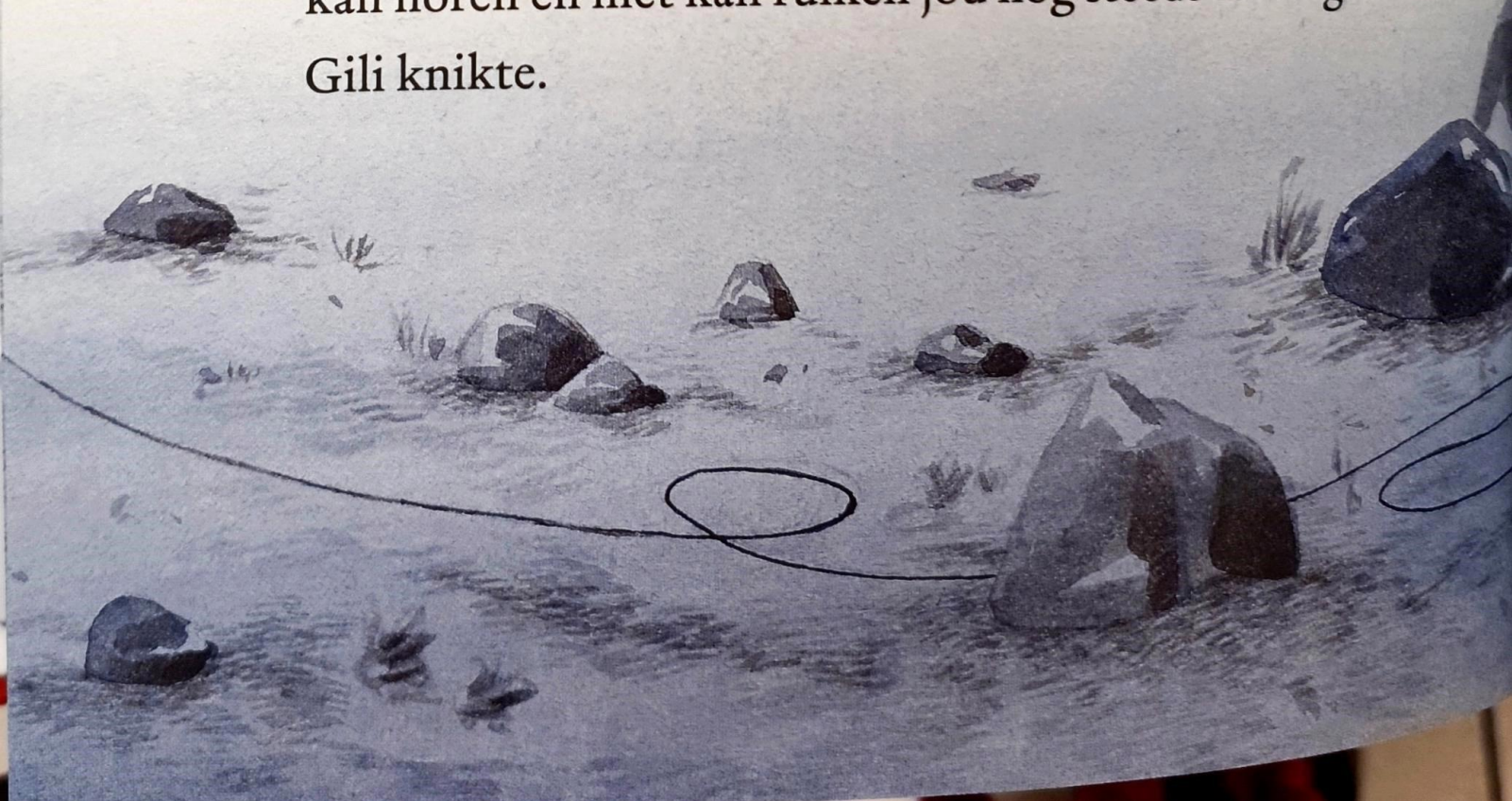
‘Dan zal het schaap je geur oppikken en je nog steeds volgen.’

‘Maar niet als ik zijn neus afdek.’

De wolf dacht even na. ‘Begrijp ik het goed?’ zei hij toen.

‘Beweer jij dat een schaap dat jou niet kan zien, niet kan horen én niet kan ruiken jou nog steeds zal volgen?’

Gili knikte.

De wolf lachte. 'Weet je wat?' zei hij. 'Als het schaap jou volgt, krijg je niet alleen je vrijheid, maar ook mijn pels. Maar als het mislukt...'

'Dan?' vroeg Gili.

'Dan is niet alleen het schaap voor mij. Dan eet ik ook jou op.'

Wie zou de nacht geloven als hij kon praten? Wat zou de nacht vertellen als hij een stem had? Er gebeuren 's nachts wonderlijke dingen, maar geen van die dingen was zo wonderlijk als Gili die het die winternacht in de heuvels rond Bethlehem opnam tegen de wolf.

Gili's hart klopte in haar keel. Ze stond naast Brekebeen. Een doof, blind schaap dat ook nog eens niet kon ruiken.

'Schiet op,' gromde de wolf. 'Hoe eerder dit voorbij is, hoe eerder ik aan tafel kan.'

Gili tuurde omhoog. De ster had haar licht weer gedoofd. De nacht was zo donker als een winternacht maar zijn kon. Ze smeekte de ster haar licht niet te laten schijnen zolang ze bezig was, want alleen dan kon de list lukken.

Ze zette een pas. Brekebeen zette ook een pas.

'Beginnersgeluk,' zei de wolf.

Gili zette twee passen terug. Na een korte aarzeling deed Brekebeen hetzelfde.

'Toeval,' zei de wolf.

Maar toen Gili daarna een rondje liep, draaide het blinde, dove, niets ruikende schaap met haar mee.

Ze bewoog vooruit, ze bewoog opzij en Brekebeen volgde haar. Steeds opnieuw volgde hij haar!

'Genoeg!' brulde de wolf.

Met trage passen liep hij naar Gili en Brekebeen toe.

Groot was hij, o, zo groot. En zo verschrikkelijk sterk. En die tanden, ach! Gili hield haar adem in.

Vurig hoopte ze dat ze niet het zoveelste verhaal zou worden van meisjes en wolven dat slecht afliep.

De wolf boog zich voorover naar Gili.

Hij ontblootte zijn tanden.

'Bèh,' blaatte Brekebeen angstig. 'Bèh!'

Maar wat kon het grote machtige dier ten slotte anders doen dan zijn kop te buigen voor Gili?

Hij was tenslotte een wolf van eer. 'Jouw macht is echt groter dan de mijne,' gromde hij met de grootste tegenzin. 'Jullie zijn... vrij.'

Hij wilde zich al terugtrekken in het struikgewas, toen Gili hem terugriep.

'Wolf? O, wolf? Vergeet je niet iets?'

En jankend wierp de wolf zijn pels af.

Hij vluchtte in het struikgewas en

voor zover bekend, zit hij daar

nog steeds.

